

Comentari

La *Nova Conca*, de Montblanch, (15 juliol), fa una referència al n.º 1 de "ACCIÓ CATALANA".

"Hi hem llegit alguns articles amb els quals estem completament d'acord, donant al periòdic la sensació d'un amarament de catalanitat intel·ligent. Entre els treballs doctrinals, molt curiosament escrits i pensats, hem trobat una definició i concepte de separatisme absolutament idèntic a l'expressat a les nostres planes al número darrer en un comentari els actes d'Afirmació catalana celebrats a Barcelona".

Aquesta coincidència amb el distingit col·lega nacionalista ens és ben agradable. Tot amb tot i a parer seu, en alguns dels comentaris fets al voltant de la celebració d'aquells actes, la coincidència no és total. Si bé comprèn que ens defensem de la qualificació de criticistes i desesperançats que ens ha estat llançada, no troba digna ni catalanesca aquesta positura.

Si la comprèn—i la comprensió ja suposa també una coincidència de criteri—no hauria de estranyar la nostra positura. És natural que a pesar de la seva comprensió, no comparteixi la nostra actitud: de compartir-la estaria en tòtum amb nosaltres. Trobar-la poc digne i catalanesca seria, de persistir nosaltres a rectificar aquests qualificatius, iniciar una controvèrsia en l'oportunitat de la qual no creiem. Segurament ens enclouríem en un cercle viciós de retrets. ACCIÓ CATALANA té un pla establert d'actuació. Des d'aquesta publicació o per la propaganda oral n'anirà descabdellant els punts essencials. Serà per aquest mitjà que les diferenciacions o les coincidències es faran clares. Pressentim però que tots els patriotes que no tinguin un partit pres intransigent, entraran a formar part de la nostra organització, superior a tota tàctica de partit i lligam magne dels nacionalistes àvids de realitats. El nostre goig serà que la *Nova Conca* pugui sense temor i ben aviat, contribuir a la propagació del nostre ideari entre els seus amics de la comarca.

Acció i reacció

Cal—diu "Essa" a *Gent d'ara* de Granollers—que la reacció patriòtica d'avui sigui duradora, persistent:

"No pas un lirisme momentani; cal que

duri tot el necessari, que no tingui fi, fins a què sigui ben a terme l'acompliment dels nostres ideals, fins a què estiguem ressa-ciats de la llibertat que ara ens manca".

Heu's ací, encara, noves paraules significatives. És indispensable la persistència en l'ideal. Cal que això que apar una revifalla temporal, sigui el batzac definitiu. Per això és precís:

"Conèixer l'esperit de Catalunya, identificar-se cada individu amb la personalitat col·lectiva, ben convençuts del que volem sentirem l'orgull de la nostra raça, no postposant l'ideal d'alliberar-la a cap altre interès. Serà aleshores i només aleshores, que amb la força que donen el propi convenciment i la pròpia consciència de la raó del que es demana, que podrem dirigir-nos a qui sigui i sense afebliment ni transigència de cap mena".

Aquesta unificació del lèxic polític en els periòdics nacionalistes de comarca, fa pressentir que aquell front únic del qual hom ve parlant insistentment, serà facilitat per aquests guaites de la premsa catalana.

El front únic

"Fibló" a la *Tralla*, a propòsit d'aquest tema de tanta d'actualitat, escriu:

"Creiem que han d'integrar-lo tots els elements nacionalistes, pensin com pensin en matèries polítiques, socials o religioses, mentre acceptin com a finalitat suprema dels nostres ideals la independència de Catalunya.

Ateus o creients, burgesos o sindicalistes, tots poden i han de tenir cabuda a les rengleres de l'exèrcit alliberador de la pàtria.

Ho hem dit: ho repetim. Nosaltres, en l'ordre polític, som republicans; en l'ordre econòmic, socialistes; en l'ordre religiós, tolerants amb totes les íntimes creències i, no obstant, la nostra opinió és la més arunt expressada.

Entenem aiximateix que cap d'aquests matisos integrats del front únic no ha de plegar bandera ni ha d'abdicar del seu pensar. Poden, millor dit, respectant-se mútuament les particulars creences, han d'anar units i compactes a resoldre la qüestió prèvia que per tots els nacionalistes no és altra avui que la llibertat de la nació catalana.

Un vegada obtinguda aquesta, haurà arribat el moment de lluitar entre nosaltres per a determinar la forma en què haurà de regir-se la Catalunya alliberada.

Barallar-se avui per a veure de quin

color hem de pintar la casa sense haver-hi entrat en possessió és senzillament un absurd, és malgastar energies, és, en una paraula, refermar l'estada de l'intrús dominador a casa nostra.

Aquesta és, sincerament, el nostre criteri com a nacionalistes, criteri sostingut sempre en les nostres propagandes, criteri que ve a consagrar una vegada més els principis dels quals fou fundada la Unió catalanista".

El moviment bretó

En el n.º 2 fèiem una curta referència als moviments bretó i provençal. Fa poc, amb motiu d'haver pronunciat un membre del Govern un discurs en bretó, s'ha debatut entre alguns diaris francesos la qüestió regionalista en llur país. El *Rappel* diu que de no ésser l'activitat i el patriotisme francès dels diputats republicans per la comarca bretona:

"Bretanya hauria esdevingut una Irlanda lligada als flancs de França".

Un diputat francès, el senyor Prevet, ha escrit una lletra a Léon Daudet, de la qual extraïem els següents paragrafs:

"Jo só ben sensible a l'encant de les nostres llengües locals i particularment del bretó i del provençal, però si aquests idiomes són un regal per als cenacles d'esperits curiosos i cultivats, no han de servir per a la política".

"Quan amb el fi evident de curar la seva popularitat i de fer-se un reclam electoral, un membre de govern obra com ho ha fet M. Rio a Bretanya, jo trob només que obra contra l'interès superior de França, per tal com la majoria dels seus oients, esperits curts i poc instruits, n'han recollit la impressió que França no és més que una Federació de petites nacions i no pas una sola i única nació".

L'Action française, que com sap és tendencialment regionalista, defensa l'ús de les llengües provincials, cosa que no va contra l'unitat superior de la nació. Contestant al *Rappel* pregunta a quin indret de la Bretanya ha vist enlairar la bandera de la independència i on han estat vistos, com hom ha insinuat, prodroms de guerra civil. I termina dient:

"França és massa sòlidament constituïda perquè corri el menor risc de separatisme. Deixeu expandir lliurement les nostres províncies, i França hi guanyarà".